

Arrest

nr. 133 909 van 26 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2014 h.E.t ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat E. STESENS en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Pasjtoense origine te zijn en afkomstig te zijn van het dorp Kokashkel (district Said Karam, provincie Paktia).

Op driejarige leeftijd verhuisde u met uw ouders naar Peshawar, Pakistan, waar u sindsdien hebt gewoond. Nadat uw beide ouders enkele maanden na uw aankomst daar overleden waren, verbleef u bij (H.G.), de eigenaar van het huis dat uw ouders daar huurden. Hij mishandelde u en gebruikte u als slaaf. Daarom keerde u op een gegeven moment terug naar Afghanistan om bij uw oom te zijn. Uw oom wilde u echter niet ontvangen. Hierop keerde u terug naar Pakistan, waar u terug bij

(H.G.) verbleef tot u van uw vrienden geld ontving om het land te ontvluchten en naar Europa te trekken. U kwam in België aan op 10 juli 2011.

U diende op 11 juli 2011 een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Deze aanvraag werd besloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door het CGVS op 7 maart 2012. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd in haar arrest dd. 28 juni 2012. Het hoger beroep dat u hiertegen instelde, werd verworpen door de Raad van State (RvS) op 23 augustus 2012.

Op 20 februari 2014 diende u een tweede asielaanvraag in. U baseert uw tweede asielaanvraag grotendeels op de motieven die u al tijdens uw eerste asielaanvraag aanhaalde. Bovendien verklaart u sinds de afloop van de procedure in het kader van uw eerste asielaanvraag in België aan manifestaties te hebben deelgenomen en in een kerk te hebben verbleven en vreest u daarom vervolging door de taliban.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een kopie van uw taskara; kopies van bladzijden uit uw Afghaans paspoort; een document van vluchtelingenwerk Vlaanderen; algemene informatie over Paktia en foto's van uzelf tijdens manifestaties in België.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u in het kader van uw tweede asielverzoek geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk hebt gemaakt.

Er dient ten eerste worden opgemerkt dat uw herkomst uit Afghanistan in het kader van uw eerste asielaanvraag door het CGVS onaannemelijk werd bevonden en dat deze beslissing door de RVV werd bevestigd. In het kader van uw tweede asielaanvraag stelde u echter opnieuw afkomstig te zijn uit het dorp Khoshal Kheil in het district Sayed Qaran van de provincie Paktia in Afghanistan. De nieuwe elementen die u in het kader van uw tweede aanvraag voorlegt om dit te staven zijn echter niet van die aard dat ze de in het kader van uw eerste asielaanvraag gemaakte vaststellingen betreffende uw herkomst kunnen wijzigen. Zij hebben de ongeloofwaardigheid van uw beweringen omtrent uw herkomst integendeel enkel bevestigd. Het is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming dat u zicht geeft op uw reële herkomst. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u werkelijk heeft verbleven, uit welke regio u afkomstig bent en u geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, maakt u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk.

In casu wordt vastgesteld dat u in het kader van uw tweede asielaanvraag de kopies voorlegde van uw taskara en paspoort, waarvan u tijdens het gehoor stelde dat u de originelen respectievelijk in juli en november 2009 verkreeg (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.06.2014, p. 5). Nochtans hebt u tijdens het gehoor in het kader van uw eerste aanvraag in februari 2013 beweerd geen identiteitsdocumenten van Afghanistan te hebben (zie gehoorverslag CGVS dd. 23.02.2012, p. 5). U stelde zelfs dat u ook nooit hebt geprobeerd om er te verkrijgen aangezien het problemen kan opleveren om dergelijke documenten te bezitten (zie gehoorverslag CGVS dd. 23.02.2012, p. 5). Hiermee geconfronteerd tijdens het gehoor in het kader van uw tweede asielaanvraag, ontkende u dat u dit bij uw eerste asielaanvraag had gezegd (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.06.2014, p. 10). U stelde dat u had gezegd dat die papieren bij uw vriend (I.) in Peshawar lagen. Nochtans vermeldde u deze vriend geen enkele keer tijdens uw gehoor in het kader van uw eerste aanvraag. Bovendien is het vreemd en ongeloofwaardig dat u een taskara zou aanvragen nadat uw oom u met de dood had bedreigd en u had besloten om niet langer in Afghanistan te blijven en terug te keren naar Pakistan (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.06.2014, p. 5). In datzelfde opzicht is het vreemd dat u een viertal maanden later terug naar Afghanistan bent vertrokken om daar uw paspoort aan te vragen (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.06.2014, p. 9). Daarenboven wordt opgemerkt dat u enkel kopies voorlegt van uw taskara en paspoort, en dat de bewijswaarde van kopies sowieso beperkt is. Bovendien is het treffend dat op de kopie van het paspoort vermeld staat dat uw geboortedatum 11 januari 1991 is, maar dat u deze datum noch tijdens uw eerste asielaanvraag, noch tijdens uw tweede aanvraag als geboortedatum hebt opgegeven. Gevraagd naar wanneer u bent geboren komt u niet verder dan te stellen dat u in 1991 geboren bent (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.06.2014, p. 3). Bovendien is het opvallend dat de stempel die op de kopie van het paspoort prijkt, schrijffouten bevat. Zo staat er "passpot" in plaats van "passport" en "minity" in plaats van "ministry". Dit is, gezien de officiële aard van zowel het document als de stempel, hoogst bevreemdend. Ten slotte wordt gesteld dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het

ondersteunen van zijn asielrelaas. De door u neergelegde kopies van uw taskara en paspoort bewijzen dus geenszins uw herkomst uit Afghanistan.

De overige door u neergelegde documenten bewijzen evenmin dat u uit Afghanistan afkomstig bent. Zo hebben de internetartikels geen betrekking op uw persoon, maar verwijzen zij enkel naar de algemene onveiligheidssituatie in Paktia en Kabul. In verband met het anonieme document en het document getiteld "Nieuwe richtlijnen UNHCR Afghanistan- Kans voor nieuwe asielaanvragen voor specifieke risicogroepen" wordt eveneens gesteld dat zij geen betrekking hebben op uw persoonlijke situatie en dus evenmin kunnen worden gebruikt om uw Afghaanse herkomst te bewijzen. De door u neergelegde foto's bewijzen enkel dat u hebt deelgenomen aan protesten en in een kerk hebt verbleven, maar kunnen niets bewijzen met betrekking tot uw herkomst.

Bovendien legde u tijdens het gehoor in het kader van uw tweede asielaanvraag verklaringen af die verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw herkomst uit Afghanistan en uw heenen weergereis tussen Pakistan en Afghanistan. Zo is het opvallend dat u tijdens het gehoor in het kader van uw eerste asielaanvraag de Afghaanse kalender hoegenaamd niet kon hanteren en geen idee had van het jaar of de maanden (zie gehoorverslag CGVS dd. 23.02.2013, p. 10), maar dat u tijdens het gehoor in het kader van uw tweede asielaanvraag ineens wel wist welk jaar het was volgens de Afghaanse kalender (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.06.2014, p. 7). Gevraagd naar een verklaring hiervoor stelde u dat u dit hier van de Afghanen hebt geleerd (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.06.2014, p. 7).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit Afghanistan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat u een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Justitie belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op het feit dat het, gezien er geen geloof wordt gehecht aan uw Afghaanse herkomst, niet aangewezen is dat u naar Afghanistan zou worden teruggeleid."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel "tot nietigverklaring" de schending aan van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en stelt dat de bestreden beslissing niet of onvoldoende met redenen is omkleed. Voorts uit hij het verwijt dat uit de beslissing geen afweging blijkt tussen zijn belangen en deze van de staat. Het belang van de staat bij de maatregel is nochtans nihil en de schade die aan verzoeker zou worden berokkend is enorm.

Verzoeker betoogt dat de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen - artikel 62 van de vreemdelingenwet, de rechtspraak van de Raad van State, artikel 8 *juncto* artikel 14 van het EVRM en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen - stellen dat de motivering in rechte en in feite afdoende moet zijn en dat uit alle motieven moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of er een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen.

Volgens verzoeker blijkt niet dat zijn verklaringen niet overeenstemmen met de werkelijkheid. Hij wijst er voorts op dat hij traumatiserende gebeurtenissen meemaakte waardoor bepaalde feiten onbewust worden verdrongen, het uiteenzetten van een coherent verhaal moeilijk is en het vergeten van details aannemelijk is.

Daarnaast lijdt verzoeker aan een hartprobleem en werd hij enkele weken na het gehoor bij het CGVS geopereerd. Het hoeft volgens hem geen betoog dat zijn medische toestand de weergave van de feiten tijdens het interview ernstig bemoeilijkt.

Verzoeker benadrukt dat hij op driejarige leeftijd Afghanistan ontvluchtte, niemand meer kent in Afghanistan en weinig herinneringen heeft aan dit land. Dat hij op heden wel kennis heeft van onder meer de Afghaanse kalender, is logisch nu hij veel contact heeft en tijd doorbrengt met andere Afghanen in België. Doorheen deze gesprekken wordt er kennis opgedaan.

Verzoeker betoogt dat het CGVS zijn dossier moet beoordelen ten aanzien van zijn geboorteland, dat zijn nationaliteit determinerend is en dat deze onbetwistbaar wordt aangetoond door de neergelegde identiteitsdocumenten. Hij benadrukt dat hij deze identiteitsdocumenten bekam in 2009 doch dat hij ze achterliet bij zijn vlucht uit Peshawar, en dit gelet op de hieraan verbonden gevaarsituatie. Hij bekam deze documenten nadat hij terug in contact kon treden met zijn vriend in Peshawar. Aldus legde hij geen tegenstrijdige verklaringen af over zijn documenten doch werden zijn verklaringen uit hun context gerukt en foutief geïnterpreteerd. Verzoeker deelde tijdens het eerste gehoor correct mee dat hij geen identiteitsdocumenten had aangezien hij deze niet in zijn bezit had en niet eerder opvroeg.

Verder is het niet onlogisch dat hij identiteitsdocumenten aanvraag nadat hij door zijn oom werd bedreigd. De smokkelaar had deze nodig om zijn reis te bewerkstelligen. Bovendien was zijn oom niet op de hoogte van zijn aanwezigheid en bleef hij enkele dagen, uiteraard ondergedoken, in Afghanistan.

Het CGVS beweert ten onrechte dat enkel kopieën van de identiteitsdocumenten werden neergelegd. Verzoeker benadrukt dat uit het administratief dossier blijkt dat hij zijn originele Taskara neerlegde. Hij stelt zich vragen bij de handelwijze van het CGVS. Het CGVS schiet niet alleen tekort in de motiveringsplicht doch had tevens de authenticiteit van de neergelegde Taskara kunnen nagaan. Het CGVS gaat kort door de bocht door te stellen dat er enkel kopieën worden neergelegd en dat corruptie in Afghanistan wijdverbreid is. Verzoeker vraagt zich af hoe hij zijn herkomst en nationaliteit dan wel nog zou kunnen aantonen. Verder vraagt hij zich af hoe zijn lot volgens het CGVS moet zijn nu hij niet kan worden teruggestuurd naar Afghanistan en een terugkeer naar Pakistan niet mogelijk is.

Verzoeker wijst erop dat hij tijdens de eerste asielaanvraag een huurovereenkomst en krantenknipsels heeft neergelegd. Hij betoogt dat het CGVS minstens het voordeel van de twijfel had moeten verlenen, te meer nu hij als jonge Afghaan onherroepelijk zou worden ingeschakeld door de taliban.

Verzoeker verwijst naar artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en voert aan dat alle recente rapporten bevestigen dat een terugkeer naar Afghanistan in het algemeen niet veilig is. Verder moet rekening worden gehouden met de *Eligibility Guidelines for assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan* van UNHCR van 6 augustus 2013. Verzoeker benadrukt, verwijzende naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat de subsidiaire beschermingsstatus beoordeeld moet worden ten aanzien van het land van herkomst. Het CGVS heeft een totaal onredelijke en disproportionele beslissing getroffen.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de mens, zoals die blijken uit het EVRM.

Hij herhaalt dat de bestreden beslissing geen passende belangenafweging maakt, stelt dat geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen en betoogt dat uit uniforme informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan alarmerend is. Bij een terugkeer zal hij slachtoffer worden van gewelddaden, wat indruist tegen de principes van een rechtsstaat en in het bijzonder tegen artikel 3 EVRM. Verzoeker verwijst naar het belang van familiebanden in Afghanistan en stelt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.1.3. Ter staving voegt hij de volgende stukken bij het verzoekschrift: het ontvangstbewijs van zijn documenten zoals opgenomen in het administratief dossier (bijlage 3) en medische attesten (bijlage 4).

2.2.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. Waar verzoeker gewag maakt van een belangenafweging tussen zijn belangen en deze van de staat, betoogt dat er een evenredigheid moet bestaan tussen de motieven en de gevolgen van de maatregel en stelt dat de motieven van de bestreden beslissing niet evenredig zijn, in wanverhouding staan met het gestelde doel en op onevenredige wijze zijn rechten aantasten, dient te worden opgemerkt dat het aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en de Raad binnen zijn bevoegdheid om het beroep tegen diens beslissing te beoordelen, enkel toekomt na te gaan of verzoeker voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen van verzoeker of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde bevoegdheid.

2.2.3. Verzoeker houdt ten onrechte voor dat artikel 8 *juncto* artikel 14 van het EVRM stelt dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn en dat hieruit moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of de motieven evenredig zijn aan de door de maatregel veroorzaakte gevolgen. Hij laat voor het overige na te duiden op welke wijze deze artikelen zouden zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

2.2.4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.6. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.7. Onderhavige asielaanvraag betreft verzoekers tweede asielprocedure. In het kader van zijn eerste asielprocedure oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 83 921 van 28 juni 2012 dat verzoeker zijn voorgehouden Afghaanse nationaliteit en herkomst niet aannemelijk maakt. Het cassatieberoep dat werd ingesteld tegen voormeld arrest werd bij beschikking nr. 8929 van 23 augustus 2012 niet-toelaatbaar verklaard door de Raad van State. Aldus geniet dit arrest kracht van gewijsde.

In zoverre verzoeker benadrukt dat hij reeds op driejarige leeftijd Afghanistan ontvluchtte, dat hij niemand meer kent in Afghanistan, dat hij weinig herinneringen heeft aan dit land en dat hij tijdens de eerste asielaanvraag een aantal documenten neerlegde, dient te worden vastgesteld dat deze elementen reeds voorlagen tijdens en deel uitmaakten van de beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Dient te worden opgemerkt dat, eens de Raad een arrest over een bepaalde asielaanvraag heeft geveld, de Raad wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput. Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak doen over de eerdere asielaanvraag. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

Verzoeker slaagt er tijdens onderhavige, tweede asielaanvraag niet in de tijdens zijn eerste asielaanvraag teloorgegane geloofwaardigheid van zijn Afghaanse nationaliteit en herkomst te herstellen. Integendeel wordt zijn geloofwaardigheid in deze nog verder ondergraven door het paspoort

waarvan hij zich bedient ter adstructie van zijn huidige asielaanvraag (administratief dossier, stuk 11: documenten). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker dit paspoort slechts neerlegt in de vorm van een gemakkelijk te manipuleren kopie. Bovendien blijkt de neergelegde kopie ook daadwerkelijk te zijn gemanipuleerd. Verzoeker laat in dit kader de bestreden beslissing geheel ongemoeid waar wordt gemotiveerd: *“Bovendien is het treffend dat op de kopie van het paspoort vermeld staat dat uw geboortedatum 11 januari 1991 is, maar dat u deze datum noch tijdens uw eerste asielaanvraag, noch tijdens uw tweede aanvraag als geboortedatum hebt opgegeven. Gevraagd naar wanneer u bent geboren komt u niet verder dan te stellen dat u in 1991 geboren bent (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.06.2014, p. 3). Bovendien is het opvallend dat de stempel die op de kopie van het paspoort prijkt, schrijffouten bevat. Zo staat er “passpot” in plaats van “passport” en “minitry” in plaats van “ministry”. Dit is, gezien de officiële aard van zowel het document als de stempel, hoogst bevreemdend.”* Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij niet dienstig wordt aangevochten, door de Raad overgenomen. Dat verzoeker zich teneinde zijn beweerde nationaliteit en herkomst alsnog aannemelijk te maken bedient van een dermate bedenkelijk stuk, doet op manifeste wijze verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ter zake.

Waar verzoeker met recht benadrukt dat hij een originele taskara heeft neergelegd, dient te worden vastgesteld dat dit document op zich geenszins kan volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van zijn voorgehouden nationaliteit en herkomst te herstellen. Inzake het verwijt dat het CGVS de authenticiteit van dit stuk niet heeft onderzocht, kan worden opgemerkt dat niet moet worden bewezen dat het betreffende stuk vals zou zijn om hieraan bewijswaarde te ontzeggen doch dat hieraan ook om andere redenen bewijswaarde kan worden ontzegd. *In casu* kan worden opgemerkt dat het feit dat verzoeker zich, zoals reeds hoger werd aangegeven, ter staving van zijn beweerde nationaliteit en herkomst reeds bedient van een uiterst bedenkelijke kopie van een paspoort tevens een zware smet werpt op de bewijswaarde van de neergelegde taskara. Daarenboven betwist verzoeker de bestreden beslissing niet waar hierin gesteld wordt: *“Ten slotte wordt gesteld dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.”* Bovendien wordt de neergelegde taskara niet neergelegd ter ondersteuning of in het kader van geloofwaardige verklaringen, hetgeen vereist is opdat aan zulk document enige bewijskracht kan worden toegekend.

De overige documenten die verzoeker neerlegde (administratief dossier, stuk 11: documenten) vermogen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terrechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, evenmin de teloorgegangene geloofwaardigheid van zijn voorgehouden nationaliteit en herkomst te herstellen.

In zoverre verzoeker nog op algemene wijze opmerkt dat hij traumatische gebeurtenissen meemaakte en bepaalde feiten onbewust verdrong zodat van hem geen coherent verhaal en details mogen worden verwacht, dient te worden vastgesteld dat hij geen medisch attest bijbrengt waaruit het bestaan van een trauma in zijn hoofd kan worden afgeleid. Bijgevolg toont hij niet aan getraumatiseerd te zijn; laat staan dat hij aantoonde dat hij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om tijdens één of meerdere gehoren volwaardige verklaringen af te leggen. Verzoeker laat bovendien *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerde trauma zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan de hand van concrete elementen aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Verzoeker benadrukt daarnaast nog dat hij enkele weken na zijn laatste gehoor bij het CGVS werd geopereerd ingevolge een hartprobleem. Waar hij beweert dat dit de weergave van de feiten tijdens het interview zou hebben bemoeilijkt, dient echter te worden vastgesteld dat uit de neergelegde medische attesten geenszins kan worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om het gehoor bij het CGVS te volbrengen of tijdens dit gehoor volwaardige verklaringen af te leggen. Verzoeker en de advocaat die hem bijstond tijdens het gehoor maakten hiervan bovendien geen melding (administratief dossier, stuk 4). Uit het gehoorverslag blijkt verder dat het gehoor op een normale wijze is geschied en hieruit kunnen geen problemen worden afgeleid. Daarenboven laat verzoeker na om *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze zijn medische problemen zijn verklaringen zouden hebben beïnvloed en toont hij niet aan de hand van concrete en objectieve elementen aan dat of hoe dit de bestreden motivering en beslissing zou hebben beïnvloed.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.8. Verzoeker toont, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn beweerde herkomst, niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst immers niet volstaan. Hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoeker maakt omwille van de hoger gedane vaststellingen zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

2.2.9. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER